

Hör vindens klagande, hör skogens sång
omkring mig viskar du i tankar bort

Du är som ödets lek
du är som dödens svek
där bortom tid och rum
är inget glömt

Kommen du vännen min
alltjämt så stark
när allting rämnat har
så tag min hand

Du är som ödets lek
du är som dödens svek
där bortom tid och rum
är inget glömt

Nu stiger solen upp och dagen nalkas åter
nu skingras dunkla tankar i mitt sinn
för sista gången skall den smärtan mig nu lämna
när sorgens sista tårar runnit ner
till jordens svarta mull

I var blomma dväljes en skatt
spå den stjärna som tiderna sett
allt är stilla, ursinnet vakar
drag nu oket, ej skall vi falla utan sorg

Du är som ödets lek
du är som dödens svek
där bortom tid och rum
är inget glömt

Nu stiger solen upp och dagen nalkas åter
nu skingras dunkla tankar i mitt sinn
för sista gången skall den smärtan nu mig lämna
när sorgens sista tårar runnit ner
till jordens svarta mull